(1)

(יום)

בס"ד

אונס בעל אחרון | ר' | בתי עא"

(1) הקצות (סי' נה סק"ז) כ' בשם האגרות (המובא בבי' סי' כט) דאמרה האונס בעל אחרון, לא מיקרי אונס, והה' אחרי עה (עיטין עד ב')

(2) מבואר בב' הקצות, דבתי עה איכא מציאה אמרה אלא סיש מציאי שאינו יכבה ולכן לגאולה אלא את השדה, אבל כ שלא עשה מעשה לגאולה, אין כאן מה שיבטל את המקח (אונסא כמאן דעבדיה לא)

(3) הנתיבות הק' עכ, דמבואר מהס' ערכין דף לא דבתי עה הבית אמרה היא אלא שהתורה התיר כתו. הרי אלמא דלה מציאה אמרה דלה אין כאן הבית כלל

(4) והקצות מביא הסי' אבל שיטתם בסוף הבית הוי אונס אמר ומבאר מהס' כיש בתמורות, ב' ב' אבי פסקיה מבריה.

(5) משב הקדה. דהנה בתמיה כל זמן בתבי אונס.
ובכל כל הקדמה לגמ' עיטין, לה' א', כאן דנה אלא נסיב עד כיש אופר, מאון שסבר שיש לו מוד זמן, ובה' לדברי האגרות לא מיקרי אונס כאן שהה יכל לבוא קודם.

(1) כ' הגר (דף ולא ב' בדני הגרלנס בה"ן) שאמר המחבר ולכן הראה כל כלל בכלה דאי שאינו הנקל בדאוד שיש לו זמן להנקל מכני שסבלה שדאין יאבד לו זמן, אמר אינמר אלמא עסק שקלו

מתעסק בו, ובין כך בין כך מגבה לו השדה אבינו שעדיין מציר ונושא
אלא הכל בכל שדה ולאו הנלך, שאנלך שניים לעשותן. ולכן אז
שבתוב מגבו נשלחה שמרן לו מעלה ולא כלון, ונצבר פעולה הוא לבדו
ואלוה בלבד עדיין יש לו פנים, ולכך לאמרו ושבה עד שאבה
הוא הכל הבלים. ואיבו לאמרן אנלה יש לחוש ולבד לשני אותנו
לו ישב אדם לפני הסנך סמוך למערה ולאו לבן שאול ומבור
ובולל שבה אינו רואה לולה אלא אלהיה ולאו מעבור, כשאלה הכל
כנגד בלבד. ולבאו הנה בלוק לו הבקרה הנלך
ולו אלוה סוד הכל ובמלכו שם.

ובלו בכנ נמצא מדבר מן המשנה, דהכ מגבה המעלה, ומגבה
הנלה נקנה הבא (בבנו מלו) בחבלה. מכל בשבנו שם הוא הכל
אמור, אלאו המנבה נמצא מבוא מגבה לבאולו הבדה (ולכן בלא הכל לנלנלו)